

РЕШЕНИЕ

№ 5470

гр. София, 21.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 12.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **2244** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.13, ал.9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение № Ж-25/21.01.2022г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което на жалбоподателя са дадени задължителни указания по чл.22, ал.1, ал.5 и ал.7 от ЗЕ.

В жалбата се изразява становище за незаконосъобразност на решението, поради нарушаване на административнопроизводствените правила, тъй като е издадено при нарушаване на предвидените срокове за разглеждане на жалби, а именно след като срокът е изтекъл. Комисията недопустимо се е намесила в гражданскоправните отношения между електроразпределителното дружество и клиента, като е издала задължителни предписания по спор, относно заплащане на обезщетение за неизпълнение на договорно задължение без да разгледа въпроса дали изпълнението на задължението е било възможно. Твърдят се и противоречия с материалноправните разпоредби и целта на закона. Спрямо процесния строеж не са налице предпоставките на пар. 127, ал.1 ПЗРЗУТ за търпимост, изпълнени са условията за премахването му. Незаконният строеж е долепен до съществуваща паянтова жилищна постройка, на която е разкрита партида и очевидно е бил свързан към съществуващото в имота електроразпределително табло. Захранен е следователно без знанието на [фирма] от друг обект, след границата на собственост. Е. дружество не е разполагало с информация за това, както и че с преустановяване на захранването в изпълнение на заповед № 434/08.08.2016г. на кмета на район „П.“ при [община] ще бъде спряно

снабдяването с ел. енергия и до обект с абонатен номер №[ЕГН]. Предвид осъщественото неправомерно присъedyване на незаконния строеж към мрежата, обективно не е съществувал друг технически начин, по който [фирма] да изпълни задължителните предписания, дадени със Заповед №434/08.08.2016г.

В съдебно заседание жалбоподателят не изпраща представител. Постъпило е писмено становище по същество на спора.

Ответникът - Комисия за енергийно и водно регулиране се представлява от юрисконсулт К., който оспорва жалбата като недоказана и неоснователна. Постъпили са писмени бележки.

Заинтересованата страна М. В. И. се явява лично, оспорва жалбата и моли решението на КЕВР да бъде оставено в сила. Претендира направени от него разноски за транспорт в размер на 110 лева, за явяване в проведените две съдебни заседания, представя билети за Б..

Административен съд София - град, III АО, 11 с-в установява от фактическа и правна страна следното:

М. И. е подал жалба относно обект с аб. №[ЕГН], находящ се в с.о. А. мак, район „П.“, [населено място], който е без електрозахранване, вследствие на което е претърпял материални щети. С жалбата пред КЕВР настоява [фирма] да възстанови достъпа до електроразпределителната мрежа и да му възстанови щетите. При извършената проверка се установява, че в информационната система на електроразпределителното дружество към 17.11.21г. като битов клиент за обект № [ЕГН] на адреса е регистриран М. И.. При нормална схема електрозахранването на обекта се осъществява от П/ст „Златни пясъци“, въздушна електропроводна линия (В.)“Горски кът“, бетонен комплексен трансформаторен пост 2021, въздушна мрежа НН до електромерното таблоТЕПО 2М. подстанция „Златни пясъци“ е собственост на Е. ЕАД, а В. „Горски кът“, БКТП „2021“, въздушна мрежа НН са собственост на [фирма].

Количеството електрическа енергия се отчита от монофазно средство за ТИ, монтирано на електромерно табло, разположено на стълб извън имота. Съгласно представен нотариален акт М. И. е закупил през 1998г. имот с изградена в него сграда с площ от 20 кв. м. с местонахождение с.о. А. мак, район „П.“, [населено място], приложено е разрешение за строеж от 1980г. Няма информация кога е присъединена към електрическата мрежа сградата от 20 кв. м., но към 18.01.2011г. има издадена фактура от Е. Б. Мрежи за промяна на тарифност за мерене на ел. енергия. Представена е заповед №434/08.08.2016г. на кмета на район „П.“ – общ. В., според която през 2000г. М. И. е изградил масивна постройка и масивна ограда, които са частично разположени извън поземления имот и за тях няма данни да са запазени с ел. енергия. Според заповедта е налице незаконен строеж по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ, поради което се нарежда премахване на строежа до 30 дни от влизане в сила на заповедта. След влизането ѝ в сила е възложено принудителното ѝ изпълнение, като писмото на [община] е адресирано и до Е., за да се разпореди прекъсване на захранването и доставянето на електрическа енергия на незаконния строеж. На 14.09.21г. е преустановено електрозахранването и доставянето на електрическа енергия от Е., в това число на целия обект с аб. № [ЕГН], като е съставен констативен протокол, подписан и от служители на [община]. М. И. е възразил пред Е., като на основание заповед от 02.12.21г. на Кмета на район „П.“ - [община], електрозахранването на обекта е възстановено на 07.12.2021г.

В оспореното решение КЕВР приема, че е налице съществуващо електромерно табло,

което е разположено на имотната граница на жалбоподателя – И. с монтирано на него СТИ. Изпълнявайки заповед №434/08.08.2016г. и изискванията в писмото до Е., представители на последното не са извършили проверка кои от обектите, находящи се в имота са незаконно построени и кои не и дали са електрозахранени. Изискването на заповедта е да се преустанови електрозахранването на незаконните строежи, а фактически е преустановено захранването на целия обект с аб. № [ЕГН], който не фигурира изрично в заповедта. Тъй като И. с възражението си от 20.09.21г. е уведомил Е. за преустановеното електрозахранване на обект с аб. № [ЕГН], КВР е приела това за уведомление по чл.49, ал.1 от Общите условия и е дала следните задължителни указания на [фирма]: в 7 дневен срок да уреди взаимоотношенията си с М. В. И., съгласно чл.49, ал.1 от Общите условия, относно преустановяването на 14.09.2021г. на електрозахранването на имота му (т. II от диспозитива на решението), като в 7 дневен срок след извършване на тези действия да представи в Комисията доказателства за изпълнението им.

Същевременно с т. I от диспозитива КЕВР е прекратила административното производство по жалбата на И. срещу [фирма], в частта, относно искането за заплащане на обезщетения за материални щети.

Оспореното решение е издадено от компетентния за това независим специализиран държавен орган - КЕВР, в предвидената форма и при спазване на административнопроизводствените правила, но според настоящият съдебен състав извън рамките на правомощията му по чл. 22, ал. 1, т. 2 и ал. 7 ЗЕ, чл. 142, ал. 1, т. 2 и чл. 147 от Наредба № 3 от 21.03.2013г.

Съгласно чл.49, ал.1 от Общите условия на [фирма], в случай, че потребителите останат без електрическа енергия по вина на Е. повече от 24 часа след получаване от Е. на уведомление от потребителя, Е. заплаща обезщетение на потребителя в размер на 30 лева и по 20 лева за всеки следващ период от 12 часа без осигурена електрическа енергия.

Основателно жалбоподателят счита, че с издаването на задължителни предписания Комисията недопустимо се е намесила в гражданско – правните отношения между електроразпределителното дружество и клиента. До този извод съдът стига, предвид съдържанието на диспозитива на решението в т. II, в който не се съдържа задължително указание Е. да изплати обезщетение в конкретен размер, но след като Комисията е постановила в 7 дневен срок след извършване на действията по т.1 дружеството да й предостави доказателства за изпълнението на указанията, то следователно КЕВР безспорно приема, че са налице всички условия по чл.49, ал.1 за изплащане на обезщетение. В мотивите на решението е посочена и датата, от която се счита за подадено уведомление от потребителя по смисъла на чл.49, ал.1 от ОУ – възражението от 20.09.2021г., според която дата да се изчисли и точният размер на обезщетението по дни, до датата на възстановяване на ел. захранването.

Чл.49, ал.1 от ОУ съдържа като предпоставка виновно поведение на Е., която според настоящата инстанция КЕВР не би могла да прецени в хода на проведеното административно производство, въз основа на събраните от нея доказателства, находящи се и по делото. Не е изследван въпросът и няма събрани доказателства, във връзка с твърденията на Е. север, че процесният незаконен строеж е бил свързан към съществуващата паянтова жилищна постройка в имота след електроразпределителното табло и захранен без знанието на [фирма], след границата на собственост. Вярно е, че във възлагателното писмо от кмета на район „П.“ (лист

59) не е посочено да се прекъсне захранването на обект с аб. № [ЕГН], а само на незаконните строежи и в допълнителното писмо от 19.08.21г. (лист 56) е уточнено, че незаконният строеж представлява „масивна едноетажна постройка и масивна ограда“, находяща се в ПИ 10135.2515.509, но административният орган не е събрал никакви доказателства, доколкото е било технически възможно да се прекъсне електрозахранването само на незаконната сграда. Има данни, че тя е била свързана след границата на собственост и е от значение дали собственикът е съдействал и осигурил достъп на представителите на Е. в имота си, за да прекъснат кабелите само на незаконния строеж. Освен това, описанието в писмото не е достатъчно ясно, за да се прецени коя от съществуващите две едноетажни сгради в имота подлежи на събаряне, още повече да се вмени вина на служителите от Е. за извършеното, без да се съберат още доказателства - експертиза, свидетелски показания, обяснения на страните.

Предвид изложеното, административният съд счита, че спорът е изцяло гражданско –правен, тъй като е възникнал във връзка с надлежното изпълнение на задълженията и упражняване на правата и на двете страни, произтичащи от Общите условия на договорите за пренос на електрическа енергия през електроразпределителните мрежи на [фирма]. Въпросът за вината трябва да се изследва от гражданския съд, който единствен разполага с компетенции и процесуални способности за това и не би могъл да се реши в административното производство по разглеждане на жалби,предвидено в Глава девета от Наредба № 3 от 21 март 2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката само и единствено въз основа на изпратени писмени становища от страните. Постановеният диспозитив „в 7 дневен срок от получаване на решението да уреди взаимоотношенията си с г-н М. В. И.“, освен това е неясен, поради което решението е незаконосъобразно и следва да се отмени.

При този изход на делото на жалбоподателят следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. с чл.24 от НЗПП и 50 лева разноски за платена държавна такса.

Така мотивиран Административен съд София – град, 11 с-в

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] Решение № Ж-25/21.01.2022г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което са дадени задължителни указания по чл.22, ал.1, ал.5 и ал.7 от ЗЕ и срок за изпълнението им.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на [фирма] разноски в размер на 150/ сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок пред ВАС.

СЪДИЯ: